

Altres llibres de la col·lecció:

26. Tot el que tinc per ballar amb tu
Elvira Cambrils

27. Vestida de lluna
Elvira Cambrils

28. La llum de les estrelles mortes
Josep Manel Vidal

29. Set Pecats
Carles Castell

30. A la platja de Camus
Elvira Cambrils

31. Un bri d'esperança
Agustí Colomer

32. Tot és una llarga nit
Joan Elies Andrés

33. Dissabte, jazz
Rafa Gomar

34. De persones i dimonis
Modest Barrera

35. La dona invisible
Mònica Richart

36. Fusta de Carrasca
Manel Alonso

37. La nova mestra
Carme Cardona

38. El bes de l'aigua
Elvira Cambrils

«El món girava i un dia el món ja no va girar més. Es va aturar per sempre i em feia mal. Punxes d'eriçó. A vegades el món no és aturat però va més a poc a poc. És un món amb les piles esgotades. Jo no hi soc dins però encara em fa mal i a la boca hi tenc el gust de la molsa eixuta que és plena de terra vermella de cucs. El dia que vaig sortir del món era tot ennuvolat i plovia com ara que fa tota la vida que plou i tot és negat.»

La por és viure vora el mar i anar a una escola de monges. Tenir un pare que viatja molt i una mare bonica i elegant i una criada que fa tot el que fan les mares quan són mares cada dia i no són com la teua que ho és poques vegades. Una criada que substitueix ta mare però no et fa besades perquè no és ta mare. La mare no et fa besades.

Esperança Camps t'introdueix en aquest relat angoixant en primera persona, amb un nus a la gola, el cor en un puny i gaudint de la força i la bellesa del llenguatge que empra.

978-84-9904-277-0

39

LA POR

Esperança Camps

LA POR . Esperança Camps

Edicions del Bullent

Esperança Camps i Barber és una periodista i escriptora nascuda a Ciutadella de Menorca que viu i treballa a València. Ha fet premsa, ràdio i televisió. Ha format part de l'equip directiu que va posar en marxa els mitjans públics valencians i actualment és cap de redacció al diari VilaWeb. Com a novel·lista, entre més obres ha publicat *La draga* (Llibres del delicte), *L'illa sense temps* (Metemora), *El cos deshabitada* (Proa) o *Quan la Lluna escampa els morts* (Bromera). Les seues novel·les han estat guardonades, entre altres, amb premis com el Joanot Martorell, el Ciutat d'Alzira o El lector de l'Odissea. També té el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians i el premi de l'Institut Interuniversitari de Filologia. Conrea, també, la narrativa breu i té relats publicats en diverses antologies o col·leccions. Li agrada la mar, el color blau i la xocolata.

LA POR

Esperança Camps

Edicions del Bullent

*A la memòria de mon pare.
A la meva mare.
A les meves filles.
A en J.*

1a edició: octubre de 2023

Coberta d'Elga Fernández Lamas
© 2023 Esperança Camps i Barber

© 2023 Edicions del Bullent
De la Taronja, 16 - 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Assessorament lingüístic: Jem Cabanes, Àlvar Vanyó
Impressió: Guada

ISBN: 978-84-9904-277-0
Dipòsit legal: V-2968-2023

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, comprenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Soc fora del món. El món és redó. El món gira. Mir el món. El món és un mirall blau. Soc aquesta. Tenc cinquanta anys i un forat. Però potser tenc dotze anys. O set anys o vuit anys. Tenc tots els anys que pot tenir un arbre vell i no en tenc cap dels que pot tenir una tortuga vella. Ara tenc mal de cap i quan tenc mal de cap tenc mil anys o un milió d'anys i no soc ni arbre ni tortuga i el mirall del món es romp. Soc la molsa eixuta d'un betlem sense pastorets. Romanc fermada dins un sac de ràfia i només veig bellumes. Foradets d'arena que em guisquen dins la boca. El món girava i un dia el món ja no va girar més. Es va aturar per sempre i em feia mal. Punxes d'eriçó. A vegades el món no és aturat però va més a poc a poc. És un món amb les piles esgotades. Jo no hi soc dins però encara em fa mal i a la boca hi tenc el gust de la molsa eixuta que és plena de terra vermella de cucs. El dia que vaig sortir del món era tot ennuvolat i plovia com ara que fa tota la vida que plou i tot és negat. Gotes grosses i renoueres que ho banyen tot de cendra humida. Hi havia homes i dones vescosos que feien trunyelles amb

les paraules lletges que pouaven d'una senalla de silenci. No sonava cap casta de música. Ara tampoc però tenc una cançó aferrada. És en anglès i m'invent una lletra que sé que no vol dir res. Sons que venen de la gargamella i que són com d'animals o de coses que es rompen perquè hi passa un camió per damunt perquè hi passen ramats de porcs i ramats de dones esventrades. Hi havia la mar a prop i els vaixells cornaven i avançaven a càmera lenta, burletes, el dia que vaig sortir del món. Hi havia paraules de pedra que regalimaven vesc i s'aferraven per les parets de les cases deshabitades. Hi havia rates al passadís. Els ulls encesos i les dents esmolades. Dins la mar també plovia i les paraules de vesc es confonien amb les tintoreres i els llimacs. Dins la mar no hi havia rates. Ara tenc els ulls clucs i mir el món sense mi i llep parets salades que ja no hi són i m'arrabàs els cabells i lluit contra uns nusos que cada dia són més estrets. Una veu em diu que els desfaci que digui moltes paraules perquè la veu les senti. La veu vol prendre notes. Vol caçar totes les paraules. La veu ho vol saber tot de mi. Diu que em vol comprendre. Jo continuu asseguda en terra fora del món nua en silenci amb les mans plegades i aferrades a un cos que tampoc no és meu i que veig com un sac vençut. Res no és meu. Res no és jo i continua plovent dins el món trencat i aturat.

La paret del món és salada. La veu parla. Escolt la veu que parla. La veu que parla és redona i em diu escriu. Escriu! Parla! Digues què et fa mal. Digues digues digues. No callis més. Esberla els vidres. Escriu les paraules que et conten que et diuen qui ets que t'expliquen. Deixa't anar i escriu em mana. Desembulla aquesta troca que et té en ostatge. Tu no ets aquesta! Digues! El que sigui digues la primera cosa que et passi pel cap! La veu és la meua veu perquè és dins l'orella dreta. La meua orella dreta. Abans era buida però una metge me la va operar i m'hi va posar veus que tenen formes diferents. Diuen coses i volen que les estimi molt. Qui m'estima més? I ara he de córrer pel passadís perquè uns braços m'arreguin però no hi ha braços dins la veu nova. No les he vistes mai aquestes veus només les puc sentir. La veu redona és la que em diu que escrigui. Que em deixi anar. Que obri la boca perquè algú ha d'estirar un fil que serv dins meu. També em diu que parli. Escriure i parlar amb paraules fetes de sal i de caramels mostosos. De vent que arrabassa arbres que mou les fulles

i que despenada tot el cel i que fa ploure esbiaixat. Hi ha vegades que faig cas de les veus i n'hi ha que no. Les paraules hi són sempre encara que no les vegi. Quan les veus són de persones que no soc jo faig veure que no les sent i no corr per cap passadís fosc. Al capdavant del passadís s'ha posat a ploure aigua negra. Però no soc sorda i sí que les sent. I entenc tot el que diuen. Diuen digues diuen digues el que sigui i diuen més coses que entenc. També entenc les històries que contenen les cançons. Un home estima una dona que no estima l'home. Una dona estima un home que no estima la dona. Una persona fa mal a una altra persona. Totes les cançons són tristes. La música sense cançons també la sent. La música sense cançons tristes també té veus però no té paraules. Paraules no en dic. Ara que fa sol sí que vull fer cas de la veu redona que em diu escriu deixa't anar. Quan plou no en puc fer cas perquè quan plou tot és brut i banyat i les veus també s'embruten i s'esquerden com una canya. A vegades la veu és la de mon pare i no sé què em vol dir. No l'entenc! El cerc per dir-li no t'entenc pare què vols que faci on vols que vagi perquè ens puguem veure però la veu de mon pare es fon dins la sal. La veu de ma mare fa dies que no la sent. Hi ha veus que fan pudor de fang. La de mon pare no fa pudor de fang. Ara ha sortit el sol i faré cas de la veu desconeguda. Em deixaré anar. Escriuré un fil de paraules. A poc a poc. Ja

escriu. Una calligrafia preciosa. Intacta. Lletres senceres i un poc punxoses que diuen coses. Que diuen la mar que diuen fa sol que diuen avui no vull anar a escola que diuen no em toquis que diuen no em toquis que diuen ja no hi ets que diuen una casa feta de fang que diuen fa sol a la platja que diuen ja sé nedar. Paraules fetes de lletra lligada damunt un paper que té una pauta molt prima. Qui cerqui una història que fugi. Aquest és el cau de la teranyina i el laberint del no-res. Escriu que escriu. Escriu que em deix anar. Escriu que la pluja embruta les paraules. Escriu que les paraules de la boca no funcionen. Escriu que hauré de saber què és deixar-se anar. On he d'anar? La veu et diu escriu el regust del pirulí de cirera massa dolç i tan aferradís que no t'agradava gens però encara així el llevaves perquè no en tenies cap més diu la veu feta de totes les veus. També llevaves un tros molt concret de la paret del trast d'escala de casa perquè allà únicament allà on el color blau cel i el color blanc neu es confonien la paret era salada. Salada. Mira mamà la paret és salada perquè és feta amb arena de la platja i ja tenies la llengua enganxada a la paret rugosa i ta mare et va fer una estropada i et va dir no siguis bruta que no saps qui ha tocat aquesta paret tal vegada l'ha llevada un ca ple de puces i a més la pintura és verinosa i té microbis. Que sigui la darrera vegada que et veig fer aquesta porqueria on s'és vist mai això

llepar una paret com si fóssim animals no semblés filla meua i quan deia com si fóssim animals jo ja era molt enfora i quan deia no semblés filla meua jo ja m'havia convertit en l'arena i en la mar de la platja i no en vaig fer cas i vaig convidar a passar la llengua per la paret totes les amigues que venien a casa. I ho feien. Totes. I jo els deia que no ho podien dir a ningú que havia de ser el nostre secret. I totes deien que sí que era salada i que no ho dirien a ningú i que el secret seria ben nostre. Tot ben fermat i ben endins. Al setè cercle. Aquella era una sal infinita. Una sal que no s'acabava mai com la sal de la mar que sempre és salada encara que hi plogui l'aigua dolça dels núvols del cel. La paret és salada. La paret té microbis. Totes les llengües i totes les salives van romandre estampades per sempre a la paret de la mar d'aquella escala d'aquella casa tan gran i tan cèntrica que no era nostra que hi vivíem llogats. Una filleta que duia els cabells molt curts perquè sempre tenia polls es reia de mi i em deia que la meua família era molt estranya perquè fèiem veure que érem rics però vivíem llogats a la casa d'algú que no era de la nostra família i teníem una criada interna. Una criada que sempre feia olor de llimona que duia un uniforme negre i blanc i a vegades es posava un davantal amb mànegues negres per no embrutar-se el davantal blanc amb randes i que et preparava l'entrepà de panet de viena amb formatge o de pa amb oli i sucre

o de pa amb oli i sal o de pa amb xocolata o de pa amb nocilla. La criada és interna a casa teua. Tu ets interna a l'escola. El panet és de viena. El panet fa olor de mantega. El panet és blan i esponjós. Tu llepes el ganivet que té restes de nocilla. Un dia et faràs un tall a la llengua però no ho diràs a ningú i cada paraula que articulis et courà de mal i farà gust de sang. Com ara. Sang i xocolata. Avui tens mal sense dir cap paraula. Tens el mal de cap de morir-te. T'amagues de la llum. La criada de llimona no la llepes. La criada et venia a cercar a l'escola molts fosquets després de les permanències. A les permanències feies sumes i restes i divisions que mai no donaven una xifra exacta i tu demanaves on quedaven les sobres qui es guardava totes aquelles pomes o peres òrfenes que no anaven a la cistella de cap filleta després de dividir el munt i mai no vas comprendre la resposta. La criada no volia que anassis amb la filleta dels cabells arranats perquè sempre tenia polls i un dia els seus polls van venir als teus cabells però no et van tallar la cabellera perquè la criada els va matar amb vinagre. Una escampada d'animals morts a la tovallola que després bullia amb lleixiu. Ta mare es va escarrufar i et va dir els polls són la misèria d'aquest poble de mala mort quines ganes que tenc de fugir d'aquí. I va fer un glop de cosa forta i va insistir-hi la misèria d'aquest poble. Cans amollats moixos morts de fam i polls a l'escola i aquestes monges